

съгласихъ се. Казахъ: „Който иска да отиде съ байрактаря, да се отдѣли“. Отдѣлиха се шестъ души. Казахъ имъ още да не обаждатъ, где сж ме оставили, и на коя страна съмъ тръгналъ.

Прѣстихмe се.

Презъ тази нощъ едва ли можахмe да изминемъ и 350 крачки. Вѣтрътъ ни премѣташе и ни затрупваше съ снѣгъ.

Призори намѣрихмe една праздна кошара, гдето се подслонихмe. Накладохмe огънь, огрѣхмe се и се поразвеселихмe. Вечерътa времето се поправи, и ние тръгнахмe напредъ.

Следъ два-три деня скитане стигнахмe сливенската планина, която се казва Българка. Обадохъ се на моитѣ приятели въ Сливенъ и ги помолихъ да дойдатъ да се видимъ. Тѣ дойдоха и ни донесоха храна.

Отъ тука се прехвърлихмe на онова мѣсто, гдето бѣхмe презимували миналата зима.

Пратихъ да повикатъ нашия приятелъ Паскалъ отъ с. Глушникъ. Когато той дойде при насъ, първата му дума бѣше: „Охъ, Панайоте, никога не съмъ те виждалъ така посърналъ: да не сж те разбили турцитѣ? Где ти е байрактарьтъ?“

— Лютата зима и българскитѣ предатели сж причина да сме така съкрушени, — отговорихъ азъ и му разказахъ, какво ни се случи.

Паскалъ, този добъръ българинъ, почна пакъ да ни услужва както миналата година. Зимата мина. Дойде пакъ пролѣтъ.

Единъ отъ приятелитѣ ни дойде и ни съобщи, че нашитѣ другари, които отидоха съ байрактаря, щѣли да бждатъ нападнати отъ турцитѣ. Веднага имъ написахъ писмо да се отдалечатъ отъ Срѣдна-гора, защото турцитѣ сж вече узнали гнѣздото имъ. Но тѣзи мои другари не ме послушаха.

Не се минаха и два дни, ето че при насъ пакъ дойде Паскалъ, уплашенъ, и ни каза, че наистина другаритѣ ни въ Срѣдна-гора сж разбити, и че Никола Байряктаря е хванатъ заедно съ нѣколко момци отъ дружината му. „Боя се, каза Паскалъ, да не издадатъ всичкитѣ ни хора отъ града и селата и да ни изловятъ“.

— Не бой се, — отговорихъ му. Никола нѣма да ни издаде.

И, така успокоенъ, Паскалъ си замина.

А ние веднага развалихмe колибата и се премѣстихмe на Матейската планина.

Д. Чолаковъ